

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

24. De Nazaræis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

egrediaris ad requisita naturæ, gerens paxillum in baltheo; vel ex Hebræo, & habebis paxillum cum armis, hoc est, cum ense tuo, cumque sederis, fodias per circuitum, & egesta humo operies, quo reuelatus es, Dominus enim Deus tuus ambulat in medio castrorum, ut eruat te, & iradat tibi inimicos tuos: & sint castra tua sancta, & nihil in eis appareat seditatis, ne derelinquat te. Viles profecto, & parvæ videntur hæc duæ leges, sed satis salutare, & vitæ, ob communem militum salutem, ne castra sordibus polluerentur, & inficerentur; ne itidem aliquid esset immundum coram Arca Domini, quæ in castra deportabatur, & per ea circumferebatur. Admonebantur quoque his legibus Reipublicæ rectores, ut sordes extra urbes depellendas sollicitè curarent, ne malus illarum odor civibus noceret. Quòd si corporis immunditiâ iubet Deus abstergi, quanta cura est adhibenda in expurgandis mentis maculis ac sordibus, quæ sunt peccata?

P R A E C E P T A.

Caput XXIV.

De Nazaræis.

Numerorum sexto lex fertur de ijs, qui Nazaræi dicebantur; hoc est, voti religione & vinculo Deo consecrati. Porrò Nazaræi, vel ad tempus, vel in perpetuum totos sese Deo debebant, Diuinoque cultui, & religiosæ vitæ mancipabant, his interdictum erat vsu vini, & corporis delicijs, & voluptatibus: vnde sese abstinebant à ficera, & omni potu ex viuis expresso, seu itidem vuarum recentium, siccarum, & passarum: quare nec ipsos vuz acinos edere poterant, ut omnis illis tolleretur occasio bibendi vinum. Præterea, quamdiu Nazaræorū religione tenebantur, capillos intonsos deferebant, & à funere arcebantur etiam parentum, & fratrum. Si enim vel funeri intererant, vel immundum aliquid tangebant, immundi fiebant. Quod si accideret, ut coram ipsis quispiam subito moreretur, eo ipso polluebantur; ita tamen ut ritu legitimo postea mundarentur. Cum immundi reddebantur causa funeris siue mortis, septimo die debebant cæsariem siue comam radere, & octavo, duos turtures, vel duos pullos columbarum offerre: & ex eo tempore incipiebat rursus numerari tempus Nazareatus sui, hoc est, tempus quo vouerant se futuros Nazaræos. Nam dies, qui pollutionem præcesserant, pro nihilo habebantur. Exacto verò consecrationis tempore, Nazaræorum capilli tondebantur, ac igni exurebantur: hoc enim fuit legis commune præceptum, ut quod supererat ex victima, & hostia immolata, vel qualibet re alia sacrata Deo igni combureretur; videlicet ne posset à profanis hominibus conculcari, vel ab animantibus brutis comedi, vel in vsu conuerti profanos.

Nazaræus Hebraicè idem est, qui latinè separatus, erat enim à cæteris segregatus vitæ sanctimoniam, & vitæ religione, & abstinentia à vino, & alijs corporis delicijs, & intōsa capitis cæsarie siue coma, & diuinis rebus, & operibus ad dictus. Quæ autem erant diuinis vsibus destinata,

separata vocabantur, hoc est, à profanis ministris, & actionibus signo aliquo seposita. Hoc vitæ genus Deus per Moysen multis de causis instituit: Primò, ut præter sacerdotes, essent aliqui ex populo, qui se totos piæ, & religiosæ vitæ, & diuino cultui consecrarent. Deinde, ut aliqui sua sponte arctiori melioris vitæ vinculo obstrictos sese Deo offerrent, & suo exemplo cæteros ad meliorem quoque vitæ frugem allicerent, & inuitarent. Postremò, ut ijs, qui aliquando vino, & reliquis corporis delicijs liberius, & profusus quàm par erat, indulgissent, postea seueriori vitæ generi se dederent. Noluit verò Deus de hoc vitæ instituto præceptum dare, sed consilium, ut cuique liberum esset se Deo Nazaræorum voto obligare.

Sed cur præcepit Deus, ut Nazaræi comam intonsam deferret? Teste Cyrillo in eo capite, hoc præcepit Deus, quia apud Gentes hoc erat in more positum, ut qui Dijs ipsorum Gentilium consecrabantur, capillos, & barbam raderent. Hæc ille. Item, quia cæteri Hebræi comam tondebant ornatus gratia, vnde oportuit, ut Nazaræi Diuino cultui, & obsequio mancipati, nihil de eo capitis ornatu curarent, quo testarentur se omnem corporis ornatum, & cultum negligere: quem tamen sollicitè cæteri curabant.

P R A E C E P T A.

Caput XXV.

De Sacrificijs.

Naturæ lex, & ratio deposcit, & præcipit, ut Deo sacrificia offeramus, quibus peccata nostra expiemus, eum nobis placatum, & propitium reddamus, eius opem inuocemus, gratias pro beneficijs acceptis agamus. Quare Deus per Moysen certa quædam sacrificia cum suis ritibus peculiaribus instituit.

Primò Quaritur, quotuplex fuerit sacrificiorum genus in veteri Hebræorum populo? S. Thomas prima secundæ quæst. 102. artic. tertio ad octauam, omnia sacrificia legis veteris ad tria genera reuocat; ad hæc nempe, Holocaustum, Hostiam pacificam, & Hostiam siue sacrificium pro peccato. Ex Leuitico à capite primo vsque ad septimum omnia sacrificiorum genera colliguntur, vnum genus erat, quo tota victima comburebatur, sacro igne, & combusta exhalabat fumum ascendentem in cælum: quod sacrificiū Hebræicè dicitur, *Holah*, *ed*, quòd totum animal igni exustum, in fumum sublime petentem resoluatur. Græci vocant, *ἅλω καυστόν*, Holocaustum, vel Holocaustoma, quasi totum combustum: quod nomen retinuit semper Latinus interpres. Hoc sacrificium offerebatur ad testandum Diuinæ Maiestatis honorem, imperium, & supremum dominatum in omnia; Et ideo totum sacro igni consumebatur: honor enim Deo debitus, nulli alteri potest iure deferri; ac propterea victima, qua hunc honorè offerens testabatur, tota merito consumebatur igni, quia in totū Deo debebatur: & idcirco tota sublime petebat, quasi omni ex parte cælesti igne succensa, ut cum hoc sacrificium

offerimus,